

τὸν νιὸν αὐτὸν τὸν θεριστὴ πού τραγουδάει τὴ νύχτα,
 νὰ τὸν γνωρίσω, νὰ τὸν ἴδω, διάνεμα νὰ τοῦ κάμω,
 τὴ νύχτα νὰ μὴ τραγουδάη, στὸν κάμπο νὰ μὴ βγάινη,
 νὰ σκεταί με τοῦ φεγγαριοῦ τ' ἀπόσκια στὴν αὐλή μου,
 νὰ τὸν χορταίνω φίλημα, νὰ τὸν χορταίνω ἀγκάλια.

† ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΤΡΙΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Ἀξιζει τὸν κόπον νὰ διασωθῶσιν ἐκ τῆς λήθης. Πρὸ εἰκοσιπενταετίας δεινὸς διεξήχετο φιλολογικὸς ἀγὼν μεταξύ Ραΐδου καὶ Βλάχου. Ἡ κωστική αἰγμὴ τῆς γραφίδος τοῦ κ. Ραΐδου προσέπεσε καὶ ἐπὶ τοῦ κ. Ἄντ. Ἀντωνιάδου, τοῦ ποιητοῦ τῆς Κρητιδῆς, τοῦ ὁποίου ἡ πολυτοκος Μοῦσα ἐνέμετο σχεδὸν κατ' ἔτος τὸ χιλιοδραχμὸν καὶ τὴν δάφνην τῶν βουτσίων διαγωνισμῶν. Ὁ κ. Ἀντωνιάδης ἔκρινε καλὸν νὰ ἐξοφλήσῃ συνοπτικῶς καὶ ἐμμέτρως κατὰ τοῦ κριτικοῦ ἐπιδρομέως καὶ μίαν πρώϊαν ἐξηκόντισεν εἰς τινὰ ἐφημερίδα τὸ ἐξῆς δίστιχον :

Μάτην τὸν φθίνον ἔχυσες, ἰσχνὲ τὸν νοῦν Ραΐδη·
 ὁ λόγος σου ὑπολήψιν δὲν ἀφαίρει, δὲν δίδει.

Τὴν ἐπομένην ἐδημοσιεύετο εἰς ἀπάντησιν ἄλλο δίστιχον, ὑπὸ τὸ ὄποιον, ὡς ἐθρυλεῖτο, αὐθαιρέτως εἶχε τεθῆ ἡ ὑπογραφή τοῦ κ. Ραΐδου :

Τὸ δίστιχό σου ἔδειξε, παρὸ τὸν νοῦν Ἀντώνη.
 ὅτι πρὸς σὲ ἡ Κέρκυρα τοὺς κέλπους της ἀπλώνει.

Τὴν μεθεπομένην τρίτος ἀστεῖος ἐξεσφενδόνιζε κατὰ τῶν δύο πρώτων τὸ ἐξῆς :

Ἰσχνόπαχρη διστιχισταί. κ' ἐγὼ σᾶς διευθύνω
 τὸν ἕνα εἰς τὴν Κέρκυρα, τὸν ἄλλον εἰς τὴν Τῆνον !!

Καὶ ὁ κόσμος ἐφαιδρύνθη, ἐγάλωσε καὶ ἐχειροκρότησε καὶ τὰ τρία ἀλησμόνητα ἐκεῖνα δίστιχα.